

8 . Fantoma

Nu i-am văzut prea des pe oaspeții lui Jasper în cele două zile însorite cât au stat în Forks. Am trecut pe acasă doar pentru ca Esme să nu îmi facă griji. Altfel, existența mea semăna mai mult cu cea a unui spectru decât cu a unui vampir. Pluteam, invizibil în umbre, de unde puteam urmări obiectul iubirii și al obsesiei mele - de unde o puteam vedea și auzi în mințile oamenilor norocoși care puteau păși sub razele soarelui alături de ea, uneori atingându-i întâmplător mâna cu a lor. Niciodată nu reacționa la o astfel de atingere; mâinile lor erau la fel de calde ca ale ei.

Absența silită de la școală nu mai fusese niciodată o încercare atât de grea. Dar soarele părea să o facă fericită, așa că nu avea cum să-mi displacă prea mult. Orice îi făcea ei plăcere era și pe placul meu.

Luni dimineață, am surprins o conversație care avea potențialul de a-mi distruge încrederea în mine însumi și de a transforma timpul petrecut departe de ea într-o tortură. Dar, până la urmă, a sfârșit prin a-mi lumina ziua.

Trebuia să simt un oarecare respect pentru Mike Newton; nu renunțase pur și simplu, ștergând-o pe nesimțite pentru a-și linge rănilor. Avea mai mult curaj decât îl crezusem eu în stare. Avea de gând să încerce din nou.

Bella ajunsese la școală destul de devreme și, părând să-și dorească să se bucure de soare atât cât acesta avea să strălucească pe cer, se așezase pe una dintre rar folositele bănci pentru picnic în timp ce aștepta primul sunet al clopoțelului. Părul ei reflecta razele astrului în mod neobișnuit, dobândind o strălucire roșiatică pe care nu o anticipasem.

Mike o găsisese acolo, mâzgălind din nou, și era încântat de norocul său.

Mă chinuiam, fiind în stare doar să privesc, neputincios, transformat în prizonier printre umbrele pădurii de lumina strălucitoare a soarelui.

Ea îl întâmpinase cu suficient entuziasm încât el să se simtă în extaz, iar eu în agonie.

"Vezi, mă place. Nu ar zâmbi așa dacă nu m-ar plăcea. Pun pariu că voia să meargă la banchet cu mine. Mă întreb ce-i așa de important în Seattle..."

Percepu schimbarea culorii părului ei.

- Nu am mai observat până acum. Părul tău are nuanțe roșiaticice.

Din greșeală smulsei din rădăcini lăstarul de molid pe care mi se odihnea mâna atunci când el îi prinse o şuviță de păr între degete.

- Doar în soare, spuse ea. Spre satisfacția mea adâncă, se îndepărtă ușor de el când acesta îi dădu şuvița pe după ureche.

Dură câteva clipe ca Mike să-și facă din nou curaj, irosind o parte din timp pe banalități.

Ea îi reaminti de referatul pe care trebuia să îl predăm cu toții miercuri. După zâmbetul imperceptibil care îi lumină chipul, însemna că al ei era deja gata. El uitase cu totul de temă, iar aceasta îi diminua drastic timpul liber.

"La naiba - referatul ăla idiot".

În sfârșit ajunse la subiect - dinții mi-erău atât de tare încleștați încât ar fi putut pulveriza granitul - și chiar și-atunci, nu reușea să îi pună direct întrebarea.

- Voiam să te întreb dacă vrei să ieșim undeva.

- Oh, spuse ea.

Urmă un scurt moment de tăcere.

"Oh? Ce înseamnă asta? Tinde să răspundă "Da"? Stai - cred că nu am invitat-o așa cum trebuie."

Înghiți zgomotos în sec.

- Am putea ieși la cină... și aș putea să lucrez la referat mai încolo.

"Ce prostie - nici asta nu era o întrebare".

- Mike...

Agonia și furia izvorâte din gelozia mea erau la fel de puternice precum fuseseră cu o săptămână în urmă. Am rupt încă un copac încercând să rămân pe loc. Îmi doream atât de mult să traversez în fugă campusul, prea rapid pentru ochii omenești, și să o iau în brațe - să o fur din fața băiatului pe care îl uram atât de mult în acea clipă încât l-aș fi putut ucide cu plăcere.

Oare i-ar fi spus lui "da"?

- Nu cred că ar fi cea mai bună idee.

Am respirat din nou. Trupul meu țepăn se relaxa.

"Deci Seattle era, până la urmă, o scuză. Nu trebuia să o invit. Ce era în mintea mea? Sigur de vină e ciudatul ăla, Cullen...".

- De ce? Întrebă el, posac.

- Cred... ezită ea. ...Și dacă vei repeta cuiva ce îți voi spune acum, cu plăcere o să te bat până o să mori...

Am izbucnit în hohote de râs auzind cuvântul "moarte" rostit de buzele ei. O gaiță scoase un țipăt, speriată, și se avântă în zbor, îndepărtându-se de mine.

- Dar cred că aș răni-o pe Jessica.

- Jessica? *"Ce? Dar... Oh. Bine. Cred... Deci... Huh."*

Gândurile lui nu mai aveau coerență.

- Serios, Mike, ești orb?

Sentimentul ei își regăsea ecoul în mine. Nu trebuia să se aștepte ca toți să fie la fel de perspicace, însă de acea dată era destul de evident. La câte eforturi depusese Mike pentru a-și face curaj să o invite pe Bella în oraș, își imaginase vreo clipă că nu i-ar fi fost la fel de greu cu Jessica? Probabil egoismul îl făcea orb la cei din jur. Și Bella era atât de altruistă, încât vedea totul.

"Jessica. Huh. Oau. Huh".

- Oh, reuși el să îngaime.

Bella se folosi de zăpăceala lui pentru a-și face ieșirea din scenă.

- Încep orele și nu pot întârzia din nou.

Mike deveni o perspectivă pe care nu mă mai puteam bizui din acea clipă. Descoperi, pe când învârtea gândul la Jessica pe toate părțile în mintea sa, că îi plăcea destul de mult ideea că aceasta l-ar găsi atrăgător. Venea pe locul doi, imediat după posibilitatea ca Bella să aibă aceleași sentimente.

"E drăguță, totuși, cred. E bine făcută. Nu da pasărea din mână..."

Gândurile lui începură să zboare către fantezii la fel de vulgare ca acelea având-o ca obiect pe Bella, însă acum erau mai degrabă iritate decât furioase. Cât de puțin o merita pe oricare dintre fete; pentru el, oricând una i-ar fi putut lua locul celeilalte. După acestea m-am ținut departe de mintea lui.

Când îmi dispăru din raza vizuală, m-am ghemuit lângă trunchiul rece al unui arbutus enorm, liber în dansul scrutării minților, ținând-o sub ochi, întotdeauna bucurându-mă când o puteam privi prin ochii Angelei Weber. Mi-aș fi dorit să fi existat vreo cale de a-i mulțumi tinerei Weber pur și simplu pentru că era o fată drăguță. Mă simțeam mai bine știind că Bella avea o prietenă care să merite.

Urmăream chipul Bellei din fiecare unghi care mi se oferea, și puteam vedea că era din nou tristă. Mă simțeam surprins - credeam că soarele va fi suficient pentru a-i păstra zâmbetul pe buze. La prânz, am văzut-o aruncând din când în când câte o privire către masa neocupată a familiei Cullen și mă simții încântat. Îmi dădu speranță. Poate că și ea îmi simțea lipsa.

Își făcuse planuri să iasă în oraș cu celelalte fete - automat am pus la cale propria supraveghere - însă aceste planuri fură amânate când Mike o invită pe Jessica la întâlnirea pe care o pregătise pentru Bella.

Așa că m-am dus direct la ea acasă, inspectând scurt pădurea pentru a mă asigura că nimeni periculos nu se aventurase prea aproape. Știam că Jasper își avertizase fratele de suflet să evite orașul - dând vina pe nebunia mea în chip de explicație dar și de avertisment - însă nu aveam de gând să-mi asum vreun risc. Peter și Charlotte nu intenționau să producă animozități între ei și familia mea, însă intențiile sunt atât de schimbătoare...

Bine, exageram. Știam bine.

De parcă ar fi ghicit că o urmăream, de parc-ar fi fost cuprinsă de milă pentru agonia pe care o simțeam atunci când nu o puteam vedea, Bella ieși în curte după multe ore petrecute în casă. Ținea o carte în mână și o pătură la subraț.

Fără vreun zgomot, m-am cățarat pe ramurile de sus ale celui mai apropiat copac înălțându-se deasupra curții sale.

Ea întinse pătura pe iarba umedă și apoi se întinse pe burtă, începând să dea paginile cărții uzate, de parcă încerca să își găsească locul. Îi citii peste umăr.

Ah - alți clasici. Era pasionată de Jane Austen.

Citea în grabă, încrucișându-și gleznele în aer. Contemplam jocul razelor de soare și al vântului în părul ei, când dintr-o dată trupul ei întepea și mâna îi îngheță pe pagină. Tot ce reușii să văd era că ajunsese la capitolul trei când apucă un șir gros de pagini și le împinse peste cea pe care o citea.

Reușii să citesc, dintr-o privire, titlul cărții: "Mansfield Park". Începea o nouă povestire - cartea era o compilație de romane. Mă întrebam de ce schimbase atât de repede poveștile.

Câteva momente mai târziu, o închise cu furie. Încrunțată, o împinse în lături și se lăsă pe spate. Respiră adânc, de parcă ar fi încercat să se calmeze, își ridică mânecele cămășii și închise ochii. Îmi aminteam romanul, însă nu mă puteam gândi la nimic suficient de supărător încât să o deranjeze. Alt mister. Am oftat.

Stătea aproape neclintită, schițând un gest o singură dată, pentru a-și da părul din ochi. Acesta i se răsfirea peste cap, ca un râu castaniu. Apoi rămase din nou nemișcată.

Respirația îi deveni mai lentă. După câteva minute lungi, buzele ei începură să tremure. Murmura în somn.

Imposibil să rezist. Am încercat să ascult lucruri cât mai îndepărtate, concentrându-mă asupra vocilor de prin casele din apropiere.

"Două linguri de făină... o cană de lapte..."

"Haide! Înscrie! Hai!"

"Roșu sau albastru... poate ar trebui să mă îmbrac cu ceva mai lejer..."

Nu era nimeni prin apropiere. Am sărit la pământ, aterizând zgomotos pe vârfuri.

Era foarte greșit și foarte riscant. Cu câtă superioritate îi judecam odată pe Emmett pentru nesăbuița lui și pe Jasper pentru lipsa disciplinei - și în chiar acea clipă încălcăm toate regulile cu un abandon nebunesc care făcea să pălească gravitatea abaterilor lor. Eu fusesem odinioară cel responsabil.

Am oftat, însă m-am strecurat în pofida oricărui risc în soare.

Evitam să mă privesc sub lumina orbitoare a razelor. Era suficient de rău că pielea mea era tare ca piatra și lipsită de însușiri umane în umbră; nu voiam să mă privesc pe mine alături de Bella în strălucirea astrului zilei. Diferența dintre noi era oricum insurmontabilă, îndeajuns de dureroasă și fără existența acestei imagini în mintea mea.

Însă nu puteam ignora scânteierile în culorile curcubeului care se reflectau pe pielea ei când m-am apropiat mai mult. Îmi încleștai dinții, văzându-le. Puteam fi și mai monstruos de atât? Îmi imaginam groaza ei dacă și-ar fi deschis ochii în acea clipă...

Am început să mă retrag, însă ea murmură din nou, pironindu-mă pe loc.

- Mm... Mm.

Nimic inteligibil. Atunci, să aștept puțin.

Cu grijă, i-am furat cartea, întinzând brațul și ținându-mi răsuflarea cât mă aflam aproape de ea, pentru orice eventualitate. Am început să respir din nou când m-am aflat la distanță de câțiva metri, delectându-mă cu gustul aromei sale, preschimbat de razele soarelui și de aerul curat. Căldura părea să îndulcească mirosul. Gâtul îmi ardea de dorință, cu vâpăi proaspete și aprige pentru că mă aflasem prea mult timp departe de ea.

O clipă mi-am petrecut-o stăpânind acea reacție, apoi - silindu-mă să respir pe nas - am lăsat cartea ei să mi se deschidă în mâini. Începuse cu primul roman... Am dat paginile în grabă până la capitolul al treilea din "Rațiune și simțire", căutând un element posibil jignitor în proza exagerat de politicoasă a lui Austen.

Când ochii mi se opriră automat la vederea numelui meu - personajul Edward Ferras fiind prezentat pentru întâia oară - Bella murmură din nou.

- Mm. Edward... Oftă.

De acea dată nu mă mai temeam că s-ar fi putut trezi. Vocea ei era doar un susur grav și melancolic. Departe de urletul de groază în care s-ar fi transformat de m-ar fi văzut în acea clipă.

Mă luptam, între bucurie și dezgust de mine însumi. Măcar încă mă visa.

- Edmund... Ah. Prea... aproape.

Edmund?

Ha! Nici nu mă visa pe mine, mi-am dat seama cu amărăciune. Dezgustul reveni în forță. Visa niște personaje ficționale. Vanitatea mea era spulberată.

I-am înapoiat cartea și m-am întors la adăpostul umbrelor - acolo unde mi-era locul.

După-amiaza trecu și eu am urmărit, simțindu-mă din nou neputincios, cum soarele se scufundă încet pe cer și întunericul începu să se strecoare pe iarbă, către ea. Voiam să le împing înapoi, însă întunericul era inevitabil; umbrele o învăluiseră deja. În absența luminii, pielea ei părea prea pală - fantomatică. Părul îi era din nou întunecat, aproape negru prin contrast cu chipul ei palid.

Era înspăimântător să o privesc - de parcă aș fi fost martor la împlinirea viziunilor lui Alice. Bătăile constante și puternice ale inimii lui Bella erau singurele care mă linișteau, sunetele care împiedicau acea clipă să devină un coșmar.

M-am simțit ușurat când sosi tatăl ei.

Auzeam puține lucruri dinspre el pe când conducea pe drumul către casă. O supărare vagă... în trecut, ceva legat de ziua sa de muncă. Așteptare îngemănată cu foame - am ghicit că abia aștepta cina. Dar gândurile lui erau atât de tăcute și de reținute încât nu puteam fi sigur că nu mă înșelam; le simțeam doar miezul.

Mă întrebam ce sunet avea glasul mamei ei - care fusese combinația genetică din care rezultase ea, atât de neasemuită.

Bella începu să se trezească, ridicându-se când auzi cauciucurile mașinii tatălui ei pe aleea din cărămidă. Privi în jurul său, părând descumpănită de întunericul neașteptat. Pentru un moment fugar, privirea ei atinse umbrele în care mă ascusesem eu, dar la fel de repede se îndepărtă de ele.

- Charlie? Întrebă ea cu vocea înceată, încă cercetând atentă copacii care înconjurau micuța curte.

Portiera mașinii se trânti, iar ea privi în direcția sunetului. Se ridică repede în picioare și își strânse lucrurile, aruncând o ultimă căutătură către pădure.

M-am mutat într-un copac mai apropiat de fereastra din spate a bucătăriei strâmte și le-am ascultat conversația de seară. Era interesant să compar cuvintele lui Charlie cu gândurile lui răsunând în surdina. Dragostea și grija față de unică lui fiică erau aproape copleșitoare și totuși cuvintele lui erau mereu succinte și nepăsătoare. Cel mai adesea, stăteau amândoi într-o tăcere prietenoasă.

Am auzit-o discutând despre planurile făcute pentru seara următoare în Port Angeles, perfecționându-le pe ale mele în timp ce o ascultam. Jasper nu-i avertizase pe Peter și pe Charlotte să nu se apropie de Port Angeles. Deși știam că se hrăniseră recent și că nu aveau intenția să vâneze în apropierea casei noastre, aveam de gând să o veghez, pentru orice

eventualitate. Oricum, existau și alții de felul meu pe lume. Și mai erau și acele pericole omenești la care nu mă gândisem prea mult până în acea clipă.

Am auzit-o dând glas îngrijorării de a-și lăsa tatăl să-și pregătească singur cina, și am zâmbit primind această dovadă a teoriei mele - da, îi plăcea să aibă grijă de ceilalți.

Și apoi am plecat, știind că mă voi întoarce atunci când ea va fi adormit.

Nu aveam să-i încalc intimitatea, cum ar fi făcut-o un hărțuitor. Mă aflam acolo pentru a o apăra, nu pentru a-i arunca priviri pofcioase cum fără îndoială ar fi făcut Mike Newton, dacă ar fi putut sări la fel de agil ca mine între vârfulurile copacilor. Nu aveam de gând să o tratez cu atâta grosolanie.

Casa mea era goală când m-am întors, ceea ce nu mă deranja. Nu-mi lipseau gândurile confuze sau lipsite de apreciere, care îmi puneau sănătatea mintală la îndoială. Emmett lăsase un bilet lipit de pilastrul scării în spirală.

"Fotbal la terenul din Rainier - haide! Te rog?"

Am găsit un creion și am mâzgălit cuvintele: *"Îmi pare rău"* sub rugămintea sa. Echipele erau oricum egale, fără mine.

Am plecat într-o expediție scurtă de vânatoare, mulțumindu-mă cu creaturile mai mici și mai blânde care nu aveau un gust la fel de bun ca prădătorii, apoi mi-am schimbat hainele înainte să fug înapoi către Forks.

Bella nu dormea prea bine în acea seară. Se zvârcolea printre pături, cu chipul uneori îngrijorat, alteori trist. Mă întrebam ce coșmar o bântuia... și apoi mi-am dat seama că probabil nu-mi doream cu adevărat să știu.

Când vorbea, murmură mai ales lucruri neplăcute despre Forks cu o voce sumbră. O singură dată, când suspină: *"Întoarce-te"* și își desfăcu degetele - o implorare tacită - avui ocazia să sper că poate mă visa pe mine.

Următoarea zi la școală, *ultima* din cele cât soarele avea să mă țină prizonier, fu asemănătoare celei precedente. Bella părea și mai mohorâtă decât în ziua precedentă și mă întrebam dacă nu cumva ar fi renunțat la planuri - nu părea să aibă dispoziția potrivită.

Dar, fiind Bella, probabil că pune bucuria prietenilor săi mai presus de a ei.

În ziua aceea purta o bluză albastră, iar culoarea îi scotea pielea perfectă în evidență, făcând-o să pară de culoarea smântânii.

Școala se sfârși iar Jessica fu de acord să o însoțească și celelalte fete - mergea și Angela, lucru pentru care mă simțeam recunoscător.

M-am dus acasă să îmi iau mașina. Când am descoperit că Peter și Charlotte se aflau acolo, am decis că-mi putem permite să le las fetelor un avans de vreo oră. Nu aș fi putut îndura niciodată să le urmăresc din spate, conducând în limitele legale de viteză - ce gând odios.

Am intrat prin bucătărie, înclinându-mi vag capul la salutările lui Emmett și Esme pe când am trecut pe lângă toți cei din camera de zi și m-am dus ținută la pian.

"S-a întors". Rosalie, desigur.

"Ah, Edward. Nu-mi place deloc să-l văd suferind atât de mult". Bucuria lui Esme era tulburată de îngrijorare. Și avea de ce să fie îngrijorată. Povestea de dragoste pe care o visase pentru mine înclina către o tragedie tot mai perceptibilă cu fiecare clipă.

"*Distracție plăcută diseară, în Port Angeles*", gândi Alice cu veselie. "*Anunță-mă când o să am voie să vorbesc cu Bella*".

"*Ești jalnic. Nu pot să cred că ai lipsit de la meciul de aseară ca să privești pe cineva cum doarme*", bombănea Emmett.

Jasper nu-mi dădu atenție, nici când melodia pe care o interpretam ieși puțin mai furtunoasă decât intenționasem. Era un cântec vechi, cu o temă familiară: nerăbdarea. Jasper își lua rămas bun de la prietenii săi, care mă priveau curioși.

"*Ce creatură ciudată*", gândea Charlotte, blonda platinată de înălțimea lui Alice. "*Și era atât de normal și de agreabil ultima oară când ne-am întâlnit*".

Gândurile lui Peter se potriveau cu ale ei, cum se întâmpla de obicei.

"*Probabil e din cauza animalelor. Privarea de sânge uman până la urmă îi face să-și piardă mințile*", trăsese el concluzia. Părul lui era la fel de bălai ca al ei și aproape la fel de lung. Erau foarte asemănători și la chip și în gândire - cu excepția dimensiunilor, de vreme ce el era aproape la fel de înalt ca Jasper. Îmi păruseră dintotdeauna un cuplu care se potrivea.

Cu toții, în afară de Esme, încetară după o clipă să se gândească la mine, și am cântat în tonalități mai domoale pentru a nu le atrage atenția.

I-am ignorat o bună bucată de vreme, lăsând muzica să îmi ia gândul de la neliniștea mea. Era greu să nu o am pe fată sub ochi și în minte. Am redevenit interesat de conversația lor doar când salutările de despărțire deveniră ceva mai ferme.

- Dacă o mai vezi pe Maria, spunea Jasper, precaut, spuneți-i că-i urez numai bine.

Maria era vampirul care îi crease atât de Jasper cât și pe Peter - pe Jasper în jumătatea finală a secolului al nouăsprezecelea, pe Peter mai recent, în anii '40. Îl căutase pe Jasper o dată pe când ne aflam în Calgary. Fusese o vizită însoțită de incidente - obligându-ne să ne mutăm imediat. Jasper îi ceruse politicoș să păstreze distanța pe viitor.

- Nu cred că se va întâmpla prea curând, spuse Peter, râzând - Maria era incontestabil periculoasă și nici nu exista prea multă iubire între ea și Peter. Acesta, până la urmă, fusese doar util după "dezertarea" lui Jasper, care fusese mereu preferatul Mariei; ea considera un detaliu minor faptul că odată plănuise să îl ucidă. ...Dar, dacă totuși ne întâlnim, cu siguranță că o voi face.

Apoi își strânseseră mâinile, pregătindu-se de plecare. Am lăsat cântecul interpretat să fie curmat de un final nesatisfăcător și m-am ridicat grabnic în picioare.

- Charlotte, Peter, am spus eu, plecând fruntea.

- Mi-a făcut plăcere să te revăd, Edward, spuse Charlotte cu un glas ezitant. Peter se rezumă la un gest de salut.

"*Dementule*", îmi azvârli Emmett în urmă.

"*Idiotule*", gândi Rosalie în același timp.

"*Bietul băiat*". Esme.

Și Alice, pe un ton de mustrare. "*Se duc către est, spre Seattle. Nu-i deloc în apropiere de Port Angeles*". Îmi arată dovada în viziunile ei.

M-am prefăcut că nu am auzit-o. Scuzele mele erau și așa suficient de subțiri.

Odată urcat în mașină, m-am simțit mai relaxat; torsul robust al motorului pe care Rosalie îl modificase pentru mine - anul trecut, când era în toane mai bune - mă liniștea. Era o ușurare să mă aflu în mișcare, să știu că mă apropiam tot mai mult de Bella, cu fiecare milă care zbura sub cauciucurile mașinii mele.